

UZASADNIENIE

Pozwem, który do Sądu Rejonowego w S. wpłynął w dniu 12 sierpnia 2015 r. powód M. T. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. H. kwoty 11880 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 04 listopada 2013 r. do dnia zapłaty tytułem wykonanej usługi w postaci skoszenia i zbiórki kukurydzy. Ponadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma procesowego powód wskazał, że w październiku 2013 r. rozpoczął prace na gruncie pozwanego, a ten aktywnie uczestniczył w zbiórce plonów i nie kwestionował wykonanej usługi. Dnia 04 października 2013 r. została wystawiona faktura VAT o numerze (...) na kwotę 11880 zł z 30-dniowym terminem zapłaty. W związku z upływem wyznaczonego terminu, powód wielokrotnie dzwonił i osobiście przyjeżdżał do pozwanego, lecz ten nie uregulował należności.

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 września 2015 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swego pisma procesowego potwierdzając fakt wykonania usługi opisanej w pozwie we wskazanym okresie. Zdaniem jego, strony uzgodniły jednak sumę 15000 zł za wykonaną usługę i taka kwota została uiszczona. Faktura, na którą powołuje się powód, została wystawiona na jego prośbę na niższą kwotę z uwagi na chęć nieodprowadzenia należnego podatku. Pozwany wyraził zgodę na prośbę powoda pod warunkiem rozłożenia należności na dwie transze w wysokości 5000 zł i 10.000 zł. Według pozwanego, wpłaty pierwszej raty dokonał on w obecności brata G. na polu sąsiada do rąk pracownika powoda. Drugą ratę zapłacił on gotówką do rąk A. T. na terenie gospodarstwa pozwanego. Z uwagi na niedokonanie rozliczenia faktury w Urzędzie Skarbowym przez powoda, pozwany nie miał możliwości zwrotu zapłaconego podatku VAT.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

M. T. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą M-R. w S. polegającą na świadczeniu usług rolniczych. W październiku 2013 r. zawarł ustną umowę, na mocy której zobowiązał się do skoszenia i zbiórki kukurydzy na polu należącym do A. H.. W chwili zawarcia umowy, strony nie ustaliły konkretnej kwoty świadczonej usługi, a jedynie sposób ustalenia wysokości wynagrodzenia, na podstawie potrójnego zużycia paliwa. Usługa została wykonana przez pracowników M. T.. Po zakończonych pracach M. T. i A. H. zgodnie ustalili wartość usługi na kwotę 11000 zł, która miała być wpisana na fakturze wystawionej w terminie siedmiu dni.

Dnia 04 października 2013 r. M. T. wystawił fakturę VAT o numerze (...) z 30-dniowym terminem zapłaty. Pomimo upływu wyznaczonego terminu, A. H. nie uregulował należności do dnia dzisiejszego. M. T. wielokrotnie upominał się o należne mu pieniądze, przyjeżdżając do domu pozwanego, niejednokrotnie ze swoim bratem A. T..

Podany wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: faktura VAT (...) (k. 7), pisma z Urzędu Skarbowego w S. z załącznikami (k. 41-44) zeznania świadka A. T. (k. 50-51) niekwestionowanych zeznań stron postępowania (k. 51-52).

Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Kwestię wynagrodzenia przepisy o zleceniu regulują w art. 735 k.c., zgodnie z którym jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie (§1). Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy (§2).

W okolicznościach niniejszej sprawy strony zawarły umowę o świadczenie usługi polegającej na skoszeniu i zbiórce kukurydzy. Usługa ta miała charakter odpłatny, a zatem w świetle powołanego wyżej art. 735 §2 k.c. strony mogły poczynić ustalenia w zakresie wysokości wynagrodzenia w sposób podany przez powoda, tj. poprzez wskazanie

odpowiedniej – stosowanej wówczas przez powoda - formuły pozwalającej ostatecznie na sprecyzowanie konkretnej kwoty w odniesieniu do potrójnego zużycia paliwa.

W niniejszej sprawie bezsporny był fakt zrealizowania usługi i brak zastrzeżeń co do sposobu jej wykonania. Spór dotyczył natomiast tego, czy pozwany dokonał zapłaty wynagrodzenia za wykonaną pracę. Na potwierdzenie tej okoliczności – poza własnymi twierdzeniami – pozwany przedstawił dowód w postaci zeznań świadka G. H. (k. 51), który twierdził że jego brat A. dokonał zapłaty w dwóch ratach, pierwszej – w kwocie 5000 zł płaconej dla pracownika powoda, drugiej w wysokości 10.000 zł, choć przyznał, że dokładnie nie wie jak była konkretna suma zapłaty – „ale była to kwota wyższa niż 10 tysięcy złotych”. Zeznania tego świadka Sąd ocenił z dużą ostrożnością, gdyż jest on bratem pozwanego. Ponadto Sąd nie dał wiary jego twierdzeniom, gdyż są niespójne i sprzeczne z pozostałym materiałem aktowym. W opinii Sądu, świadek skoro ma świadomość co do konkretnych sum, które miał rzekomo zapłacić jego brat czyli łącznie w kwocie 15000 zł, nie może zasłaniać się „niepamięcią” co do wysokości łącznego wynagrodzenia podając wartość wyższą niż 10.000 zł. Ponadto zeznania te są sprzeczne z twierdzeniami powoda i przesłuchanego świadka A. T.. A. T. – obecny przy sporządzeniu faktury – przede wszystkim potwierdził wysokość wynagrodzenia, którą strony ustaliły przy wystawieniu faktury. Jednocześnie zaprzeczył, aby kiedykolwiek przyjmował pieniądze od A. H.. Sąd miał na uwadze fakt, iż świadek jest także bliską osobą strony postępowania – bratem powoda. Jednak zeznania te zostały poddane ocenie w odniesieniu do pozostałego materiału dowodowego i zostały ocenione jako wiarygodne. Powód bowiem od samego początku był konsekwentny w swoich wypowiedziach i działaniach, włącznie z zawiadomieniem Urzędu Skarbowego i chęcią zrealizowania postępowania w zakresie zwrotu podatku naliczonego VAT. Pozwany natomiast zmienił swoją wersję, lansowaną początkowo na pierwszej rozprawie, a mianowicie, że pieniądze na drugą ratę pobrał z konta (k. 35), podczas gdy na drugiej rozprawie stwierdził, że pożyczył je od dwóch osób (k. 52). Zdaniem Sądu duża wysokość kwoty drugiej raty – 10000 zł wskazuje, że powód nie mógłby zapomnieć z jakiego źródła pochodziły pieniądze na spłatę tej transzy. Ponadto pozwany – jak sam przyznał – jest osobą zadłużoną, mającą kłopoty finansowe. Jednocześnie dokumenty z Urzędu Skarbowego zawnioskowane przez powoda uwiarygodniają jego wersję co do braku zapłaty wynagrodzenia za wykonana usługę.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o odsetkach znajduje podstawę prawną w treści art. 481 k.c., Sąd przyjął, iż datą wymagalności roszczenia o zapłatę jest dzień wskazany w pozwie (04.11.2013 r.), zgodny z terminem oznaczonym w fakturze VAT do zapłaty (k. 7).

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd miał na względzie wynikająca z art. 98 k.p.c. zasadę ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z nią pozwany jako strona przegrywająca proces w całości winien zwrócić powodowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Z tej właśnie przyczyny A. H. winna zwrócić powodowi M. T. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. uiszczoną przez niego opłatę od pozwu w kwocie 594,00 zł, opłatę od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 2400 zł – punkt II sentencji wyroku. Te ostatnie ustalono na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. tj. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.).